

Abstrakt

Ve své bakalářské práci se věnuji vlastním jménům zeměpisným, konkrétně dvaceti pražským památkám, u nichž se snažím zjistit nejen to, zda je kultura českých neslyšících zná, ale zda pro ně má v českém znakovém jazyce pojmenování.

V úvodní části vymezuji propria (vlastní jména), popisuji, jak vlastní jména vznikají, jaké mají funkce a jak je možné je dělit. Následně se soustředím na vlastní výzkum, kde nejprve vysvětluji, jak jsem postupovala a jak jsem získaný materiál zaznamenávala. Nejobsáhlejší část práce je věnována popisu znaků jednotlivých památek, které jsem získala v průběhu svého výzkumu z nahrávek s neslyšícími respondenty. Předposlední kapitola je věnována analýze výsledků a doplňujícím informacím, které jsem získala na základě verifikace získaného materiálu lingvisticky vzdělanou neslyšící mluvčí.

V závěru práce je řečeno to, co jednoznačně vyplývá z výsledků analýzy, a sice že kultura českých neslyšících také jako kultura slyšících lidí vybrané pražské památky pojmenovává. Většina znaků českého znakového jazyka je přejímána z generace na generaci.